

Samlet set kan Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender således tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender har ved sine overvejelser været opmærksom på kommunalreformen, hvorefter statsamterne nedlægges og statsamternes opgaver, herunder opgaven på navneområdet, overføres til de 5 statsforvaltninger. Dette forhold er dog uden betydning for den foreslåede kompetencefordeling.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede § 16 og bemærkningerne hertil.

5.3. Klageadgang

5.3.1. *Gældende ret*

Efter den gældende navnelov kan statsamternes afgørelser påklages til Justitsministeriet (Civilretsdirektoratet, nu Familiestyrelsen). Det samme gælder afgørelser truffet af personregisterførerne (for så vidt angår de sønderjyske landsdele), mens ministerialbogsførernes afgørelser kan påklages til Kirkeministeriet.

5.3.2. *Navnelovsudvalgets overvejelser*

Udvalget har fundet, at det vil være hensigtsmæssigt, at der fremover alene er én central myndighed, der skal tage stilling til eventuelle tvivlsspørgsmål vedrørende administrationen af den kommende navnelov.

Der bør således efter udvalgets opfattelse ikke længere være forskellige klagemyndigheder i navnesager alt efter, hvilken myndighed der har truffet afgørelse i første instans. Det gælder både af hensyn til overskueligheden for borgerne og af hensyn til, at det – som udvalget anbefaler under pkt. 5.2.2 – fremover vil kunne fastsættes administrativt, om en bestemt sags-type skal behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren) eller statsamterne.

Udvalget foreslår på den baggrund, at klager over afgørelser i navnesager fremover skal behandles af justitsministeren (Civilretsdirektoratet) – det vil nu sige ministeren for familie- og forbrugeranliggender (Familiestyrelsen).

5.3.3. *Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders overvejelser*

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender er enig i Navnelovsudvalgets overvejelser og forslag.

Det foreslås derfor i forslaget § 21, at afgørelser om navngivning og navneændring efter loven kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

5.4. *Høring af en forælder uden del i forældremyndigheden*

5.4.1. *Gældende ret*

Efter den gældende navnelov er det alene forældremyndighedens indehaver, der kan beslutte at indgive en ansøgning om ændring af et barns navn. Barnet skal som udgangspunkt samtykke i ændringen, hvis det er fyldt 12 år, jf. navnelovens § 14, stk. 1 og 3. Er barnet under 12 år, skal det høres i det omfang, barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det, jf. § 14, stk. 2.

Derimod er der ikke krav om høring af en forælder til barnet, hvis denne ikke har del i forældremyndigheden.

Et sådant krav har tidligere været gældende, jf. senest Justitsministeriets cirkulære af 22. december 1961, § 9, stk. 3, der bestemte, at den biologiske fader (moder) skulle høres, når et ægtebarn ønskedes tillagt stedfaders (-møders) slægtsnavn. Dette krav blev ophævet med Justitsministeriets cirkulære af 13. november 1974 om udfærdigelse af navnebeviser, idet reglen for administrationen var stærkt belastende, og idet henvendelsen til forælderen uden del i forældremyndigheden ofte virkede følelsesmæssigt oprivende og ikke sjældent afstedkom ønske om ændring af bidrag og samkvensret.

Der henvises i øvrigt til betænkningen, side 206-207.

5.4.2. *Navnelovsudvalgets overvejelser*

Navnelovsudvalget har peget på, at det ikke kan udelukkes, at Menneskeretsdomstolen i en konkret sag vil kunne komme frem til, at artikel 8, stk. 1, i særlige situationer vil kunne indebære et krav om høring af en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, under den administrative behandling af en navnesag, se nærmere betænkningen, side 102 ff.

Udvalget har på den baggrund fundet, at der bør fastsættes regler om høring af en sådan forælder.

På baggrund af de tidligere erfaringer med en sådan regel har udvalget dog fundet, at der ikke bør indføres pligt til høring i videre omfang end nødvendigt efter konventionen. Udvalget har derfor på grundlag af den eksisterende praksis søgt at fastlægge tilfælde, hvor det på nuværende tidspunkt må antages, at høring er nødvendig, henholdsvis kan undlades. Som anført i betænkningen side 102 ff. er Menneskeretsdomstolens praksis på området imidlertid ganske sparsom. Det kan derfor ikke på nuværende tidspunkt med sikkerhed siges, i hvilket omfang Domstolen i eventuelle senere sager vil finde, at der bør gælde regler om hø-